

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 112/2026
10.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Мишчевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди 2К. 191/23 од 07.11.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1. 3/24 од 14.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Мишчевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди 2К. 191/23 од 07.11.2023. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1. 3/24 од 14.07.2025. године у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди 2К. 191/23 од 07.11.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 18.02.2023. године до 25.07.2023. године. Према окривљеном је, на основу члана 89а КЗ, изречена мера безбедности забрана приближавања и комуницирања са оштећеним и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1. 3/24 од 14.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Кикинди 2К. 191/23 од 07.11.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА - адвокат Јован Мишчевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ или само у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што ће окривљеном изрећи блажу казну затвора и истовремено одредити да је издржава у просторијама у којима станује или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док у преосталом делу нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, које образлаже наводима да се у изреци пресуде не наводи да је окривљени био у алкохолисаном стању са 1,03 промила алкохола, а оштећени са 1,59 промила алкохола у организму и да је способност окривљеног да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била смањена, као и да се у изреци не наводи у чему се састоји повреда људског достојанства код оштећеног, нити се наводи да је оштећени критичном приликом претрпео лаке телесне повреде, а које околности су од значаја за правилну квалификацију предметног кривичног дела, односно да ли се у радњама окривљеног стичу сви објективни и субјективни елементи кривичног дела из члана 137. став 1. КЗ или се пак у радњама окривљеног исцрпљују елементи неког другог кривичног дела – лака телесна повреда, будући да се предметно кривично дело за које је окривљени оглашен кривим може извршити предузимањем одређених радњи које код пасивног субјекта прозуркују одређене телесне или душевне патње слабијег интензитета, а које не представљају лаку телесну повреду, при чему је за постојање дела потребан умишљај.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 137. став 1. ЗКП прописано је да ко злоставља другог или према њему поступа на начин којим се вређа људско достојанство ће се казнити затвором до једне године.

Радња извршења кривичног дела злостављања постављена је алтернативно као злостављање или као поступање на начин којим се вређа људско достојанство.

Из изреке побијане првостепене пресуде произлази да је окривљени у време и на месту ближе описаном у изреци према другом поступао на начин којим се вређа људско достојанство, тако што је у својој породичној кући у алкохолисаном стању у присуству своје ванбрачне супруге ББ, њеног оца – оштећеног ВВ најпре назвао „пи.ком“, а затим му задао два ударца отвореном шаком у пределу главе, при чему је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео и био је свестан да је његово дело забрањено.

У конкретном случају у изреци означене пресуде наведени су сви објективни и субјективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим из члана 137. став 1. КЗ. Наиме, из изреке пресуде произлази да је окривљени према оштећеном ВВ поступао на начин којим се вређа људско достојанство.

По ставу Врховног суда пасивном субјекту, у конкретном случају оштећеном, је повређено људско достојанство и то на начин ближе описан у изреци, који код једног просечног грађанина објективно вреднован представља повреду људског достојанства. При томе, из изреке првостепене побијане пресуде неспорно произлази да је окривљени поступао у урачунљивом стању, а чињеница да ли је у конкретном случају урачунљивост била смањена или не, је била предмет чињеничних утврђења суда у току поступка, а околност да је неко поступао у стању смањене урачунљивости и даље указује да поступа у стању урачунљивости.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Истовремено, а имајући у виду да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да се у радњама окривљеног стичу битни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Уједно Врховни суд указује и да чињеница да је оштећени критичном приликом задобио телесне повреде, није од утицаја на постојање овог кривичног дела јер телесна повреда не представља битан елемент кривичног дела из члана 137. став 1. КЗ.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења опредељује и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно састоји та повреда закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из наведених разлога Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**